

# BREDDE OG FOKUS

## Refleksjoner over Triennale 06

Oslo Kunstforening og SOFT, 9.9.- 8.10. 2006

Anne Karin Jortveit

Da jeg forlot utstillingslokalene til Oslo Kunstforening og SOFT - det nye lokalet til Norske Tekstilkunstnere - tenkte jeg at det aldri kan bli en kunstanmeldelse av dette. Ikke fordi det ikke er noe å skrive om, tvert i mot. I et utstillingskonsept med så mange kunstnere, kunsthåndverkere og designere kan det rett og slett bli for mye å skrive om. Førsteintrykket kan imidlertid virke overveldende, nærmest visuelt lammende. For å få en tekst basert på en gruppeutstilling til å fungere, gjelder det nok å finne et bestemt perspektiv eller tematisk overbygning. Jeg burde kunne mestre denne oppgaven i og med at det allerede er et fokus her. Årets utstilling er konsentrert rundt tekstil, fiber og lær. Hele 53 utøvere er representert med til sammen 64 arbeider.



Elisabeth Storhaug, *Kill all boys with the fucked-up noise vol.1*, detalj  
Foto: Eva Schjølberg



Franz P. Schmidt  
*T-Shirts for MONKEYBIZ*  
detalj  
installasjon, T-skjorter  
2005/2006

Om noen skulle spørre meg hvilke arbeider jeg umiddelbart husker fra Triennale 06, ville jeg for eksempel svare: Marianne Pedersens *Knute på tråden*, Siri Ensruds *Plansjer*, Constance Joy Venas *Skjøtstygt I og III*, Anne Lene Løvhaugs *Introversjon I, II og III*, Anne Gry Lølands *Rose 2*, Astrid Runde Saxegaards *No more scared* og Hanne Melbys *Orient I og II*. Og for å være høflig kunne jeg avslutte setningen med: "for å nevne noen". Dette siste er ikke skrevet for å lage et billig poeng, nærmest for å markere at "de andre" ikke er verd å nevne. Jeg skriver dette simpelthen for å si at dette lille utvalget fra utstillingen er eksempler på kunstnere som på ulike måter trigger

noen mottakerforventninger hos meg. De leder meg inn mot, men også forbi suggestive estetiske overflater, og de får meg til å stille spørsmål langt utover selve verket. Men leser man denne oppramsingen en gang til, er stort sett hele det tekstile spekteret som Triennale 06 aktualiserer med: fra det konseptuelle til materialfordypning, fra bekledning til kroppsobjekter. Spesielt har jeg sansen for flere av de "uvørne" arbeidene som leker med, utfordrer og åpner opp noen tekstile muligheter, som Elisabeth Storhaugs digitale vev, (*Kill all the boys with the fucked-up noise vol. 1*), Katrine Ellefsens stofflige installasjon (*Base camp*) og Maria Manuela Rodrigues' systueperformance

(*GIVEMEMORE fikser for deg*).

Dette viser kanskje mest av alt at Triennale 06 demonstrerer et snitt av aktivitetene til tekstilt orienterte aktører, og at kunstfeltets mangfold av interesser også er innreflektert her. Det politiske og samfunnsrettete fokuset som driver mange kunstnere i dag, er et slikt aktuelt trekk, og gis en tyngde i valget av årets prisvinner Franz Schmidt, og hans kollektive t-skjorteprosjekt i samarbeid med fattige sørafrikanske kvinner (*T-shirts for MONKEYBIZ*). Schmidt bekrefter her hvordan et engasjement kan resultere i et konkret og handlingsrettet uttrykk. Andre igjen bruker et mer formalt og avslepet språk. I Marit Helen Akslens

elegante skulpturelle klær for eksempel (*Grå kjole*), er undersøkelser rundt kjønn og makt sentrale aspekter i bearbeidelsen av tekstile readymades, og i Inga Blix' utklippede genserhalsler (*Global coverlet*) danner en ornamental flate, et ettertenksomt utgangspunkt for aspekter knyttet til den problematiske tekstilindustrien.

I så måte spiller det mindre rolle hvorvidt det er et kunsthåndverksobjekt som problematiserer et aktuelt tema, et designet klesplagg eller et tekstilkunstprosjekt. Selv om det er Norske Kunsthåndverkere som står som arrangør, representerer de utvalgte kunstnerne mange ulike rom i

kunsten – noen har sågar medlemskap både hos kunsthåndverkerne og hos billedkunstnerne. Denne overskridende måten å arbeide med kunstneriske prosjekter på, er for all del sunn, og det gir en utstillingsform som triennalen et spenstig fraspark. Det indikerer at vante og forutsigbare forestillinger om hva kunsthåndverk er og hva billedkunst er, for lengst er lite gangbare. Handlingsrommene for ulike kunstneriske uttrykk er åpnet opp og er i stadig forandring, omorganisering og bevegelse. I dag er det en selvfølge å plassere seg der det til enhver tid er mest interessant. Det er altså ingen motsetning i det å operere på tvers.



Marianne Pedersen, *Knote på tråden*, detalj, installasjon

Maria Manuela Rodrigues  
*GIVEMORE fikser for deg*, detalj  
installasjon/performance





Borghild Rudjord Unneland, *Collection of maps*  
Foto: Eva Schjøberg



Heidi Drejer, *Best'n*  
Foto: Eva Schjøberg

Når alt dette er sagt er det også aspekter ved Triennale 06 jeg ikke får tak på. Kanskje har dette å gjøre med gruppeutstillingerens åpne karakter, kanskje har det å gjøre med omgivelsene i Oslo Kunstforening, hvor hoveddelen av utstillingen er montert. Mange av arbeidene er delikate og finstemte, og dermed blir all gammel arkitektur, skjeve vegger og lutende golv framtrædende. I det nye, men ikke spesielt ruvende lokalet SOFT er atmosfæren helt annerledes. Den hvite kubens nærhet kler faktisk de arbeidene som er der godt, mens selve fordelingen av utstillingen på flere steder kan gi et inntrykk av at dette har vært en praktisk løsning på et mengdeproblem. Men kanskje har det også å gjøre med noen av sammenstillingene. I og med at den tekstile plattformen er bred

og omfattende, og involverer alt fra bekledning og design av klær (Camilla Lilleengen, Martine Richter), til installasjon (Borghild Rudjord Unneland, Anne Knutsen) og video (Ellen Sofie Griegel), er nettopp møtene mellom de mange kunstneriske ståstedene spennende og utfordrende. Når hovedparten av klærne er samlet i et og samme rom gir det følelsen av å komme inn i en egen avdeling, liksom "skjermet" fra mye av det andre. Det skaper et litt rart brudd i en utstilling som ellers etablerer mange fine korrespondanser mellom til dels svært ulike aktører.